

Ben jij er dan ook voor mij?

Het is zo leeg,
Het is zo vol
Het is vol in mijn hoofd
Mijn hoofd zit vol
Vol met gedachten
Vol met gedachten over jou
Omdat dat het enige is dat over is
Jij bent alleen nog maar een herinnering
Ik zou willen dat ik dat kon veranderen

We zaten daar. Na een heel etmaal onderzoeken en bloedprikken. Ik was kapot. We wachtten rustig in de wachtkamer van het ziekenhuis. Ik keek af en toe opzij om te zien of alles nog wel goed ging. Ze was rustig. Heel rustig. Bijna gewoon relaxed, alsof het iets was wat haar niets kon schelen of dat het juist iets was wat ze altijd deed. Ik maakte me daarentegen heel erg zorgen. Ik had alle hoop gezet op een kleine ontsteking. Iets onschuldigs. Ik geeuwde. Een koude rilling schoot door mijn lijf. Ik moest moeite doen om mijn ogen open te houden en me te verzetten tegen de pijn van mijn droge en brandende ogen. Mijn ogen waren zo zwaar als steen. Ze verplaatsten moeizaam en stroef. Het kraakte zachtjes in de stilte van de wachtkamer. De oude man die naast mij zat sloeg een bladzijde om van de krant die hij aan het lezen was. Trouw. Dat is me nog eens een woord, trouw. Ik had mijn trouw gegeven aan mijn kinderen en verteld dat ik altijd bij ze zou blijven. Ook in moeilijke tijden. Dat was me gelukkig nog altijd gelukt.

Om eerlijk te zijn voelde ik me daardoor ook sterk. Sterk omdat ik voor mijn gevoel er altijd ben geweest voor mijn kinderen en zij altijd bij mij terecht kunnen. Wat ze gelukkig ook vaak doen. Toch voelde ik me op dit moment vooral nutteloos omdat ik niets kon betekenen, voor niemand. Ik kon de uitslag niet veranderen wat het ook zou zijn. Ik kan niemand geruststellen omdat ik niet wist hoe. Daarbij wist ik ook niet wat de uitslag was. Misschien wilde ik die hele uitslag ook helemaal niet weten. Het zou waarschijnlijk alleen maar verwarring veroorzaken. Als ze dan een ontsteking had dan was het in principe klaar en mochten we weer naar huis, maar elke keer als er dan ook maar een klein dingetje zou gebeuren zou je weer moeten denken aan al die onderzoeken en de gebeurtenissen van het afgelopen etmaal. Daarbij zou je allemaal vragen aan jezelf gaan stellen of het er eventueel mee te maken zouden kunnen hebben en voor je het weet, zit je weer bij de huisarts voor elk klein wissewasje om alleen de bevestiging dat het juist wel of niet mee te maken had. Daarna kon je dan in alle rust naar huis omdat je de bevestiging had en waarschijnlijk het advies had gekregen om rustig aan te doen.

Helaas was het mij al duidelijk geworden dat dit geen klein wissewasje was. Doktoren en zusters deden moeilijk alsof ze meer wisten dan ik. Wat natuurlijk ook zo was, maar de uitstraling kon ik moeilijk aan. Ze konden zelfs voor bloedonderzoek een mooi Latijns woord gebruiken zodat ik er geen idee van zou hebben wat ze allemaal van plan waren. Dan konden ze precies mij vertellen wat ze van plan waren en wat ze dachten, wanneer het hen uitkwam. Zo zouden ze zelfs mij onder controle kunnen houden. Mijn advies hierover is dat ik ook graag als betrokkene behandeld zou willen worden omdat mijn kind in het ziekenhuis onderzocht wordt en dat ook voor mij in belang is om informatie te weten over mijn dochter.

Wat precies maakte dat ik door had dat dit niet om een klein wissewasje ging, wist ik niet. Misschien is het de houding of de manier waarop ze praatten tegen elkaar of alleen de manier waarop ze mij indringend aankeken, terwijl ze zelf diep in gedachten waren. Het maakte mij alleen maar zenuwachtiger voor wat er zou gaan komen. Misschien is dat zenuwachtige niet heel erg, maar de uitslag van dit onderzoek zou wel het tegenovergestelde kunnen zijn.

Voetstappen klonken door de lege, witte, kale gangen. Het geluide galmde door elke gang, elke voetstap had nog een extra lang geluid en werd versterkt door de galm. Het was niet heel erg, maar mijn hoofd maakte het minimaal tien keer zo erg.

Waarschijnlijk omdat ik helemaal strak van de spanning stond en ook niet heel erg helder meer kon nadenken.

Een man kwam in het gat van de deur staan en keek mij verwachtingsvol aan. Hij gaf me een knikje. Mijn vingers begonnen te tintelen en mijn hoofd sloeg op hol. Wat betekende dat knikje? Was het een goed knikje? Zo van het komt wel goed met jouw dochter? Of precies het tegenovergestelde? Zouden we dan nu eindelijk de uitslag krijgen? Zouden we nu de bevestiging krijgen dat er niets aan de hand was? Dat ik me geen zorgen hoefde te maken? De beelden van afgelopen nacht schoten door mijn hoofd, alle vragen kwamen op en brandden op mijn tong. ‘Meneer Leegwater?’ vroeg de vrij jonge man. De man naast mij keek op en legde heel behoedzaam zijn krant op het kleine salontafeltje dat voor hem stond. Ik schrok op. Daarna sloeg ik mijn ogen neer. Ik keek naar de toch wel saaie, witte, met zwarte confettiplekjes, vloer. Zachtjes schoof ik met mijn voeten heen en weer, net een klein kind. Een klein kind op een iets te grote stoel. Ik voelde me ook wel een beetje een klein kind in dit ziekenhuis. Een kind zonder geduld, dat moet wachten. Ik werd nota bene ook behandeld als een klein kind, je mag niks weten, doktoren praten een vreemde taal en weten meer dan dat ze jou vertellen. Je moet ze geloven op wat je wordt verteld. Je kan niets geloven, je moet maar gewoon geloven wat je verteld wordt. Dat de witte jas betekent dat die persoon er verstand van heeft en er voor gestudeerd heeft.

Misschien voelde ik nu eindelijk wat mijn kinderen op dit moment meemaken, of meegemaakt hebben. Ik vond het toen, lang geleden, toen ik nog jong was, heel vervelend als mensen mij behandelden als een klein kind. Op dat moment was ik dan ook nog klein, maar omdat mensen vaak moeilijk kunnen inschatten op welk niveau je denkt en wat je doet op die leeftijd, weten ze vaak ook niet hoe ze met je om moeten gaan. Dat gaf me op zich een raar idee. Misschien vonden sommige andere kinderen het ook nergens op slaan hoe ik tegen ze praat. Omdat ze vinden dat ik veel te liefelijk en met een te veel verhoogde stem praat als ik ze bijvoorbeeld vraag of ze limonade willen. Ik bedoel dan vooral de kinderen die bij mij thuiskomen, omdat Lynn of Seppe een vriendje of vriendinnetje meeneemt om mee te spelen. Ik vind dat altijd heel gezellig als er andere mensen in je huis komen, het geeft toch een ander soort sfeer. De vriendjes en vriendinnetjes van mijn kinderen zijn overigens bijna altijd heel gezellig en schattig. Behalve één keer, toen had Lynn een of ander meisje mee naar huis genomen die dacht dat ze wel even de baas kon spelen. Ze droeg al make-up op een leeftijd van zeven jaar. Ook begon ze te schreeuwen en te huilen als ze haar zin niet kreeg. Zelfs tegen Lynn. Daar kon ik slecht tegen. Ik had haar een paar keer enorm kwaad aangekeken en gezegd dat ze pech had. Dan ging het meestal over een spel of iets, maar dan had ze haar zin niet gekregen en was ze weer boos op Lynn. Dat meisje is uiteindelijk ook nooit meer gekomen. Later vertelde Lynn dat ze haar bij ons thuis had uitgenodigd omdat ze het coolste meisje was van de school, en ze graag op haar kinderfeestje wilde komen. Want iedereen was natuurlijk uitgenodigd, behalve Lynn omdat die nog nooit met haar afgesproken had. Dat kon natuurlijk niet gebeuren dus had Lynn er alles aan gedaan dat ze op dat eventuele feestje zou mogen komen en dus mij opschepen met zo'n raar schepsel van zeven jaar oud die denkt dat ze de wereld begrijpt en alles beter weet. Beter dan een volwassene met veel levenservaring. Ook waarschijnlijk omdat ze een klein verwend kind was met een portemonnee die dikker is dan de mijne.

Uiteindelijk is dat feestje er nooit gekomen, haar ouders waren het er blijkbaar niet mee eens, om dertig gillende, drukke en suikeretende kinderen in huis te nemen, die ze waarschijnlijk zelf nog nooit gezien hadden.

Stiekem vond ik het wel sneu voor het kind. Een verjaardagsfeestje is toch wel alles wat je wilt als je jarig bent. Zeker als je nog op de lagere school zit.

Na dat feestjesincident zijn haar ouders haar nooit meer op komen halen van school. Ze werd altijd opgehaald door een vrouw rond de 60.

Het meisje dat op het schoolplein een grote mond had en iedereen aan het uitschelden was, verdween. Er kwam een klein lief meisje, dat niets meer te zeggen had. Heel vaak hing haar hoofd als ze de auto instapte.

Toen Lynn eenmaal naar de middelbare was gegaan, vertelde ze dat haar ouders waren gescheiden dat jaar. Haar moeder had nog maar weinig geld en leefde van een uitkering. Haar vader bleef pronken met zijn geld. Hij liet aan iedereen zijn immens grote auto en huis zien en als het even kon trok hij de aandacht met een grote schenking aan een goed doel.

De heftige ruzies die onderling speelden, werden meestal gespeeld via hun dochter.

Ik vond het enorm zielig voor het meisje en had ineens spijt gekregen.

Lynn legde haar hoofd zachtjes op mijn schouder. Ik ontspande mijn schouders en legde mijn handpalm op haar bovenbeen. Haar hoofd was heel warm en kleine zweetdruppeltjes kwamen op mijn nieuwe colbert die ik vorige week had gekocht en voor de gelegenheid van gisterenavond en had aangedaan, maar het hinderde niet meer. Ik gaf Lynn een aai over haar hoofd. De behoefte om haar gerust te stellen werd steeds groter, maar ik kon het niet, ik kon haar niet geruststellen als ik zelf ook niet wist waar ik moest beginnen.

Het begin. Dat deed me herinneren aan hoe dit allemaal begon. We waren uitgenodigd voor een groot feest en paar weken geleden. Lynn had me duidelijk gemaakt dat ze zich echt niet lekker voelde en ik had besloten om een oppas te regelen en zelf wel naar het feest te gaan. Het was immers een belangrijk diner met de hogere werknemers. Door dit diner zou ik eventueel indruk kunnen maken op de hogere werknemers en hogerop kunnen komen, wat wel fijn was na de vechtscheiding van mij en mijn man. Ik had veel geld verloren, omdat hij nogal een hoge baan had en ik vooral als huisvrouw werkte. Wat ik op dat moment niet zo erg vond, maar nu toch echt wel problemen mee had. Het was crisistijd en moeilijk om een baan te vinden. Zeker voor mijn leeftijd en onervarenheid. Maar ik moest wel aan de bak, de alimentatie was niet hoog genoeg om van rond te komen. Gelukkig was er nog een baantje vrijgekomen als postbezorger. Ik vond het verschrikkelijk, maar het was tenminste iets en ik kon in ieder geval de boodschappen doen. Elke ochtend kwam ik met een chagrijnige kop naar beneden en het was twee maanden na de scheiding, wat al een grote ramp was, totaal niet gezellig thuis. Ik ergerde me zelfs aan mezelf. Vooral als ik dan merkte dat ik alles goed wilde doen en daarbij nog een perfecte moeder te zijn. Wat me totaal niet goed afging. Ik weet van mezelf dat ik veel te snel gestrest en dus soms te snel boos kan worden om iets dat niet zozeer een heel probleem is. Als dan Seppe thuiskwam met een of ander verhaal dat hij weer eens moest nablijven omdat hij in een boom was geklommen buiten het schoolplein en hij er niet uit wilde komen, kon ik in dat soort situaties niet veel hebben en ontplofte ik compleet. Terwijl een normale moeder had gezegd dat het niet veel uitmaakte en dat alles wel weer goed kwam.

Juist omdat dat allemaal niet zo lekker liep hoopte ik snel een betere baan te vinden, beter betaald en dus gelijk ook een baan waar ik positieve energie uit kon halen om terug te geven aan de kinderen. Dat hadden ze echt nodig, na deze zware tijd. Ik kon ook goed merken dat Seppe er veel moeite mee had, dat zijn vader nu niet meer thuis

woonde. Vooral met de 'echte mannen dingen'. Als ze bijvoorbeeld voetbalsamenvattingen gingen kijken na het eten. Ze hadden daarentegen geen verstand van voetbal of een of andere speler, maar het was iets dat ze altijd samen deden en er altijd heel gezellig uitzag. Op dat soort momenten kon ik erg gelukkig worden ,om zo'n tafereel te aanschouwen. Of als ze samen gingen kijken naar een of andere motorzaak in Drenthe, wat gewoon 2 uur rijden is en ze zo vrolijk terugkwamen omdat ze samen een geweldige dag hadden gehad tussen de motoren. Dat soort dingen doe ik dan niet zo snel. Of nou ja, eigenlijk nooit. Nu zit Seppe vaak alleen tv te kijken naar voetbal. Lynn en ik zitten er dan wel naast, maar dat is alleen zodat hij niet écht alleen kijkt. Voor hem is het ook gewoon moeilijk om in een huis te wonen waar twee vrouwen wonen. Hij had geen verstand van vrouwen, het boeide hem niet, maar hij had nu ook geen maatje waarmee hij de vrouwen mee af kon zeiken. Eigenlijk vond hij ons maar stom, want dat vind je als je elf bent. Dat betekent niet dat hij vrouwen in het algemeen gaat begrijpen, maar vanaf je 18^e doen de meesten alsof.

Ineens stond Lynn voor me. Ze bewoog haar handen heftig heen en weer vlak voor mijn gezicht. We waren aan de beurt.

II

‘Keek hij?’

‘Nee, nee, hij is te druk met de voetbaltafel, dat zie je toch? Hij gaat echt niet de hele tijd kijken hoor.’ zei mijn vriendin Mila geërgerd.

‘Ja nou sorry hoor, ik wil gewoon dat-ie kijkt.’

Ik draaide mijn hoofd weg en nam nog een hap van mijn boterham.

‘Heb je pindakaas op je brood?’ vroeg ze na een korte stilte.

‘Ja? Hoezo? Is dat ook weer niet goed?’ Zei ik op mijn beurt geïrriteerd.

‘Sorry,’ zei ze zacht ‘maar ik wilde eigenlijk een hapje.’ Ze knipoogde. Ik schudde lachend mijn hoofd en schoof mijn half kapotte boterhamzak door naar haar, met mijn laatste boterham erin.

Ze is een van mijn beste vriendinnen, ik vertel haar altijd alles. Ze weet ook altijd wat ik het beste kan doen in bepaalde situaties. Meestal doe ik wat ze zegt.

‘Snapte jij iets van het Duits huiswerk?’ Vroeg Guusje. ‘Ik heb er gisteren anderhalf uur aan gezeten en ik vind het allemaal enorm vaag.’ Mila kwam terug van het boterhamzakje weggooien. ‘Daarbij vind ik die man echt verschrikkelijk. Ik vind dat hij echt niet kan uitleggen.’ Ze sloot zich opnieuw aan bij de groep.

‘Zou ik het van iemand mogen overschrijven?’ vroeg ik.

‘Heb jij het ook niet?’ Vroeg Guusje.

‘Nee, ik snapte er geen reet van.’

‘O.’

‘Maar mag ik het dan overschrijven van iemand?’

Vervolgens reageerde niemand. De helft van de groep had zijn of haar mobiele telefoon in hun handen. Guusje was ook haar socialmedia aan het doorscrollen. Michelle liet lachend een filmpje zien aan Emma. Emma glimlachte, maar was niet enorm onder de indruk.

Lieke haalde haar *earphones* uit haar oor en duwde het bij mijn oor in. Bijna door mijn trommelvliezen heen.

‘Dit is écht een gaaf nummer!’

De muziek bonsde door mijn gehoorgangen.

‘Uh, ja, ja, best leuk nummer.’ Ik haalde het oortje weer uit mijn oor.

Lieke pakte mijn hand. ‘Nee,nee, wacht nou even, het beste stuk komt nog.’

‘Oh, oké.’ Zei ik ongeïnteresseerd.

Nog steeds kon niemand zijn ogen van de schermen van de telefoons af houden.

Ik haalde diep adem en trok het oortje uit mijn oor.

‘Oké, gaan we met z’n allen lekker sociaal doen?’ Emma keek op.

‘Wat zeik je nou?’

Ze boog haar hoofd weer naar het scherm.

De bel ging. Ik zuchtte.

Beetje raar, dat Emma ineens zo boos reageerde. Er zal vast wel weer iets aan de hand zijn. Of niets. Ze kon ook zo goed moeilijk doen om niets.

Ik liep naar het lokaal 1.03. Op de eerste verdieping derde lokaal. Duits. Verschrikkelijk vak. Niet zozeer omdat de taal heel moeilijk is, maar meer omdat de docent gewoon niet uit te houden is een heel lesuur lang. Daarbij lukt het mij gewoon nooit om normaal Duits te kunnen begrijpen, of gewoon te leren. Met andere woorden; ik vind het gewoon een stom vak.

Ik liep naar een tafeltje aan de rechterkant van het klaslokaal. Daarna gooide ik mijn iets te zware schooltas op een van de tafels. Er klonk een hard geluid boven al het

geklets uit. Ik liep naar een van de tafeltjes die voor mijn tafel stonden. Een paar klasgenoten waren druk aan het discussiëren.

‘Nee, hij is echt niet knapper dan die drummer, kijk dan naar zijn haar!’

‘Zie die armen dan, dat heeft die zanger helemaal niet.’

‘Ja maar - ’ Liefje draaide zich naar mij toe.

‘Hier, Alex, wie vind jij knapper?’ ze duwde haar gloednieuwe telefoon in mijn handen. Op het beeldscherm stond een mooie zwart wit foto. Een knappe man met een mooie, kleine baard en gespierde armen. Ze *swipte* naar links.

‘Of deze?’

Opnieuw een knappe man, met een overduidelijke kaaklijn en een *sleeve*. Deze foto was in kleur en de man had een pose aangenomen. Hij had geen baard. Ik keek bedenkelijk.

‘Kom hier zitten, Alex!’ riep Mila.

Ik draaide me om naar de plek waar het geluid vandaan leek te komen. Ik gaf Mila een gebaar dat ik in gesprek was. Liefje en Fien waren mij allebei alweer vergeten en waren verder in discussie gegaan. Ook hadden ze nu Michelle erbij gehaald. Die stond nu ook moeilijk te kijken naar een van de foto’s.

Ik liep terug naar mijn tafeltje waar ik mijn tas had opgegooid en sleepte het aan een hengel de tafel af. Met een klein huppeltje liep ik naar Mila toe.

‘Ik heb echt alles behalve zin in deze les,’ zuchtte Mila. Dat herinnerde me eraan dat ik duits had. Ik plofte op de koude, houten stoel.

Ik draaide om, om te kijken wie er achter ons zaten. Alleen Benjamin.

‘Leuk shirt.’ zei ik vrolijk. Hij lachte vriendelijk terug.

Gisteren werd ik ‘de moeder in de supermarkt’ genoemd. Omdat ik iedereen wel een beetje ken en met iedereen altijd een praatje maak en daardoor dus meestal vertraagd wordt in de wandelgangen van de school. Grappig dat dat zo opvalt. Ik hou wel van praten, maar heb eigenlijk niet zo door dat het zo extreem is. Of zo opvallend. Het is leuk om met iedereen een kort praatje te houden. Meestal stelt het niet zo veel voor. Soms over de dingen die je in het weekend hebt gedaan en de dingen die ik me nog herinner wat de ander zou doen. Die gesprekjes maken de dag toch vrolijker. Je staat in contact met allemaal verschillende soorten mensen met allemaal verschillende soorten verhalen. Die verhalen vind ik heerlijk om naar te luisteren. Misschien juist omdat het nergens over gaat. Meestal zijn de andere mensen dan aan het woord.

Mila had me ‘de moeder in de supermarkt’ genoemd. Ze zei het toen ze terug liep van een andere locatie van de school met een vriendin. Mila wilde graag snel naar huis omdat ze nog van alles moest doen aan school. Ik ben meestal niet heel intensief bezig met de dingen van school. Mila was al voorbereid dat ik overal zou blijven hangen en met allemaal verschillende mensen zou blijven praten. Precies die dag was ik heel snel, zelfs sneller dan Mila. Nu was het een keer andersom en stond ik op haar te wachten. Toen die vriendin begon te lachen, heeft ze uitgelegd waarom ze moest lachen.

Sinds toen ben ik op gaan letten, ik merkte dat ik eigenlijk op elke hoek wel blijf hangen en als ik door een enkele gang loop, minimaal zeven mensen tegenkom. De meesten zeg ik alleen gedag. Die spreek ik dan meestal ook nog langer in de pauzes. Met de meesten praat ik vaak heel kort. Meer met het idee dat ik even met die persoon gesproken heb.

Maar ja, als iedereen wat te vertellen heeft, ook al is het kort, ben je toch lang onderweg.

Het viel me inderdaad op dat ik een soort moeder in de supermarkt ben.

Mila stootte me aan. ‘Wat is er?’ was mijn reflexvraag. ‘Kan je een antwoord geven op mijn vraag Alex?’ vroeg de docent die ondertussen het hele bord had volgeschreven met Duitse grammatica. ‘Uuuh...nou...uuuh’ Mila begon te gniffelen. Het bord stond vol met vrij onleesbare krabbels. Waarschijnlijk was het wel begrijpelijk en leesbaar geweest als ik had opgelet. Snel bestudeerde ik het bord en probeerde ik de vragende ogen van de docent te vermijden. Ik scande de letters en de tabel die de docent gemaakt had. ‘Dem?’ vroeg ik toen ik door had dat hij de tabel aan het maken was met de voorzetsels. ‘Genau!’ Mila kwam niet meer bij van het lachen. Ik knipoogde en gaf haar een stoot. ‘Zo doe je dat.’

Ik draaide mijn hoofd zo onopgemerkt mogelijk naar rechts want daar ergens zou Timo moeten zitten. Ik deed alsof ik nog steeds heel hard moest lachen, terwijl het eigenlijk niet helemaal meer oprecht was. Mila had drie minuten geleden wat gezegd, maar dat was niet eens een klein beetje grappig. Snel vlogen mijn ogen over de hoofden van mijn klasgenoten. De meeste blikken waren gericht op de docent of het superinteressante voorzetsel stelsel. Anderen keken op met een droge blik zonder enige emotie, wat ook niet anders kon in zo’n Duits les. Mijn ogen gingen van links naar rechts door het lokaal heen. Waar zat hij? Nu merkte ik dat ik eigenlijk iets te lang mijn neplach had aangehouden en als iemand het had gezien wel een beetje raar kon zijn. Dus ik draaide mijn hoofd langzaam terug en mijn intense neplach verdween. Precies op dat moment draaide Timo zich half om, omdat hij iets uit zijn tas wilde pakken en keek me met zijn mooie oceaankleurige ogen aan. Gelijk voelde ik allemaal tintelingen door mijn lijf gaan, mijn hart begon te pompen en ik voelde het bloed door mijn aderen stromen. Een warme gloed verspreidde zich over mijn gezicht en verzamelde zich in mijn wangen. Mijn mond werd droog en ik kreeg een kriebel in mijn buik. Binnen één seconde draaide ik me compleet terug en keek ik verschrikt Mila aan, die op dat moment geen idee had. Wat voor wereldwonder er zonet had plaatsgevonden.

‘Wat is er nou weer met jou aan de hand, man?’

‘Sssht!’ sis ik. ‘Niet zo hard.’

‘Wat is er dan?’ in haar ogen stonden vraagtekens.

‘Ik had net oogcontact!’ zei ik op dat moment iets té vrolijk. Mila grinnikte. ‘Ga je daar nu al zo moeilijk over doen? Hoe moet dat straks dan als je bij hem in de buurt komt? Zo kom je nergens, lieve schat, met alleen oogcontact.’

‘Nou, sorry hoor, ik-’

‘Rustig nou maar, het was maar een grapje.’

Ja een grapje. Nou leuk man. Ik keek Mila beetje boos aan. Dit vond ik nou niet helemaal passend.

Ze had gelijk dat je niet heel ver kunt komen met alleen oogcontact, maar wat kon ik op het moment nog anders doen? Ik kende hem niet eens en ik durf te wedden dat hij mijn naam niet eens wist te noemen. Voor Mila waren dat soort dingen niets. Ze kon elke jongen krijgen, als ze er maar een klein beetje haar best voor deed.

Ze had vorige week nog een jongen gedumpt omdat die jongen met een ander meisje stond te praten. Met andere woorden ze had geen zin meer in de relatie of de jongen. Het was eigenlijk gewoon een goede smoes. Ze was er sowieso al klaar mee en zocht een goed moment om het uit te maken. Ik vond het zielig voor hem, dat ze zo met hem omging. Aan de andere kant was het wel zijn eigen keuze om met Mila te gaan, dan kan je zoiets wel verwachten, als ze bekend staat als jongensverslinder.

‘Sorry, ik bedoelde het niet verkeerd’ Mila legde haar hand op mijn schouder. Gelijk schudde ik de hand van mijn schouder af. ‘Het is al goed, ik vond het gewoon een

stomme opmerking.' Mila bleef stil. Misschien was dat voor dit moment wel het beste. Ze is altijd superlief en het is altijd heel gezellig, alleen als het om liefde gaat wordt het soms een beetje moeilijk.

Ik draaide mijn hoofd weer een kwartslag om te zien of Timo wat had meegekregen. Hij was druk met een pen-katapult die hij had gemaakt van een lege balpen, een elastiekje dat hij van zijn broodtrommel had afgehaald en daarmee de vulling in het plafond schoot. Er zaten al heel wat gaten in het plafond bij de plek waar hij en zijn vrienden zaten.

Elke keer als de docent zich omdraaide sprongen ze op de stoel en pakte alle vullingen die in het plafond waren blijven hangen en begonnen ze weer opnieuw met schieten. De docent Duits was zo geobsedeerd door deze taal, hij was alles heel vrolijk en enthousiast aan het uitleggen. Juist door zijn enthousiasme had hij geen idee wat er allemaal in de klas afspeelde. Als je écht ging kijken naar wie er serieus aan het opletten was, waren dat hoogstens drie mensen. Voor ons waren twee jongens aan het *gamen* op hun telefoon. De tafels midden vooraan, was er maar één van de drie aan het opletten.

Daarachter was de linkse van de leerlingen muziek aan het luisteren, daarnaast was een koppel aan het fluisteren, zover ik kon horen was het over *shoppen*.

Daarachter zaten drie meiden. Helemaal rechts was er een rustig in haar schrift aan het tekenen, de middelste was met haar haar aan het spelen en soort van aan het opletten. De linkse was serieus aan het opletten en aantekeningen aan het maken. De rij die naast de middelste rij was, aan de linkerkant, kon ik niet goed zien.

Ik kon alleen mijn ogen richten op Timo. Mijn ogen zaten vastgeplakt aan het beeld van Timo. Af en toe schoten ze bedachtzaam de andere kant op als hij zich omdraaide of zijn gezicht bewoog naar de kant op waar ik zat. Dat soort momenten begon Mila te giechelen, die had ook werkelijk alles door.

Toen de bel was gegaan en iedereen zo snel mogelijk alle boeken terug in de toch wel te grote schooltas hadden gegooid, bedacht ik dat ik misschien toch maar contact moest gaan maken met Timo. Misschien had Mila toch wel een beetje gelijk.

Op het moment dat iedereen met geweld het lokaal uitwilde en met zoveel kinderen tegelijk de deur door wilde, waardoor iedereen half klem zat met die megarugtassen, sprintte ik naar voren, dichtbij Timo. Ik wurmde me tussen alle kinderen door en kwam uiteindelijk naast Timo te staan. Nou ja staan, eerder heel oncomfortabel geklemd tussen de deurpost en Timo. Hij keek opzij omdat hij door had dat zijn vriend Hugo niet meer naast hem stond. Ik knipoogde en met knikkende knieën liep ik met een versnelde pas de verschrikkelijk drukke en overvolle gang in en verdween in de mensenmenigte.

III

Last van mijn kont had ik, na de hele dag wachten op alle uitslagen. Nadat ik gisteren de hele dag gehuild had omdat Lynn een mega-aanval had gekregen met hoesten en het spugen van bloed, was ik heel erg moe. Ik was erg geschrokken van het bloed. Mama was gelijk gaan huilen en was daarna enorm gestrest. Ik moest daardoor ook huilen.

Van veel huilen word je ook moe. Ik was nu nog meer moe omdat we nu al minimaal 2 uur aan het wachten waren op de uitslag. Mijn zus was ook moe, dat kon je merken aan hoe ze deed. Normaal was ze altijd heel vrolijk en wel in voor een praatje. Vandaag was dat wel anders. Volgens mij was ze ook wel een beetje gespannen voor alle uitslagen. Ik had geen idee wat ik moest doen. Af en toe probeerde ik haar op te vrolijken met een mopje uit het moppenboekje dat ik altijd bij me had. Haar hoofd stond daar niet naar, dat was wel duidelijk.

Mama knuffelde de hele tijd met Lynn. Lief om te zien. Ze had het vast erg nodig. Ik had zelf ook wel behoefte aan een knuffel en wat warmte, maar Lynn was even belangrijker.

De momenten van het bloedprikken kon ik niet zien. Ik kon het wel zien, maar ik had mijn ogen dichtgeknepen op het moment dat de naald in de arm ging van Lynn. Ik begreep er niets van dat ze niet ging schreeuwen of iets in die richting. Haar gezichtsuitdrukking heb ik niet gezien. Ik had zoals ik al zei, mijn ogen dicht.

Toen uiteindelijk het bloed was opgevangen in kleine glazen buisjes, vond ik het wel cool. Ik mocht er alleen helaas geen vasthouden, wat ik wel graag had gewild.

De thee hier was niet te drinken, ze hadden niet eens 'gewone' thee. Daarbij hadden ze ook geen lekkere dingen zoals chocomelk. De andere dingen die ik lekker vond om te drinken mocht ik niet van mama. Ik vind het nergens op slaan, want drinken heb je nodig om te overleven dus zou ik op zijn minst ook wat lekkers mogen drinken. Lynn mocht ook niet alles kiezen, maar die had het meer nodig om natuurlijk te overleven. Zij was ook een hele hoop bloed kwijt. Wel 4 buisjes! Ik weet niet of dat normaal is om zoveel bloed gewoon weg te geven, maar ik vond het wel veel.

Ik weet al zeker dat ik mijn bloed niet zomaar ga weggeven. Mijn bloed is van mij en dat blijft lekker bij mij. Dan hoeven ze ook niet met gekke naalden in mijn arm.

In de wachtkamer boog ik voorover om een voetbaltijdschrift te pakken. Toen ik op de voorpagina keek stond er supergroot een foto van Arjen Robben. Mijn favoriete voetballer. Ook die van papa, maar die is al een tijdje niet meer thuis geweest. Eigenlijk zijn mijn ouders al gescheiden, alleen het is nog niet officieel ondertekend. Ze schijnen nogal ruzie te hebben over hoe de huizen verdeeld moeten worden en wat er met de spullen gedaan moet worden. Daarnaast hadden ze ook nog veel discussies over geld. Dat geld was wel duidelijk. Alle ruzies gaan om geld. Zelfs die op tv met alle politici. Ze hebben het constant over de crisis en wie er minder en wie er meer geld krijgt. Ik stel voor dat mijn moeder wat krijgt van al die miljarden die ze daar hebben. Ze hebben het over miljarden alsof het niets is, dus dan kunnen ze vast wel een miljoentje missen. Daarbij kunnen wij het heel goed gebruiken. Mijn mama zoekt al een tijdje naar een goede baan, die is nou niet ergens makkelijk te krijgen. Ik dacht dat dat wel kon zomaar, maar mama had me uitgelegd dat je dan een brief moet schrijven met wat je allemaal kan en wat je wilt doen in het bedrijf. Volgens haar kon je ook mailen.

Toch wel een beetje ouderwets. Ik zou gewoon een appje gestuurd hebben met wie ik ben en dat ik goed kan voetballen en ik heel erg lief ben. Dat is denk ik het enige dat

heel erg belangrijk is in een baan. Daarbij liegt mijn mama ook over een hoop dingen in die brief. Ze had gezegd dat ze geen man had en dat ze bij meer bedrijven had gewerkt dan dat ze eigenlijk had. Alleen maar om een baan. Ze wilde die baan waarschijnlijk heel erg graag. Dat was ook eigenlijk wel duidelijk, ze kwam elke dag heel boos naar beneden en vond niets goed. Daarna ging ze de post rondbrengen, omdat ze nog moest wachten op antwoord van dat andere bedrijf en toen ze terug was, was er niet veel veranderd aan haar humeur.

Ik was in plaats van te luisteren naar haar verhalen gewoon lekker voetbal gaan kijken. Ik had een chocolademelk warm gemaakt en keek de wedstrijd van Bayern München tegen FK Rostov. Bayern München is mijn favoriete voetbalclub. Ik keek altijd alle wedstrijden. Als ik ze niet kan kijken op het moment zelf dan vraag ik of mama hem wilt op nemen en ik het later kan kijken. Ik mag natuurlijk geen wedstrijd missen. Dat vond papa ook altijd. Nu vind ik dat ook. Zeker nu ik de enige echte man ben in het huis. Helaas mag ik niet alles hetzelfde doen als papa. Op het moment dat ik bijvoorbeeld chips wil pakken of dat ik zomaar naar buiten ga om buiten te spelen vindt mama dat niet goed. Ze zegt altijd dat ik eerst moet vragen. Bijvoorbeeld of ik naar buiten mag of een zakje chips mag pakken. Superstom dus want ja, papa deed dat ook nooit. Nu ik de enige man ben in huis vind ik dat ik dat ook gewoon mag doen.

Mama stond op. ‘Zin om wat te drinken?’

‘Jaa!’ zei ik iets te vrolijk. Lynn zuchtte. ‘Doe mij maar wat van die verlepte thee.’

‘Wat wil jij Seppe?’ vroeg mama.

‘Doe maar een biertje’ zei ik met een zware stem. Haha, echt grappig. Helaas vertrok mams gezicht en keek me gelijk boos aan. ‘Sorry’ mompelde ik, ‘ik wilde gewoon de sfeer een beetje beter maken.’

‘Dit is echt niet het goede moment Seppe.’

Ja, ik zei toch al sorry. Ik ben heus niet zo dom hoor dat ik dat niet begrijp. Ze liep beetje geïrriteerd weg. Lynn legde haar hoofd op mijn schouder. Ik was groter dan zij. Terwijl zij wel 4 jaar ouder was. Dat is wel echt superveel. Doordat ik zo oud ben schatten mensen mij vaak net zo oud als Lynn. Ik vind dat wel heel stoer, helaas vindt Lynn dat vaak niet zo leuk. Al haar vriendinnen denken dat ik het vriendje ben van Lynn, dat vind ze niet zo leuk. Laatst was er ook zo’n meisje dat iets jonger is dan Lynn en die vroeg of ik haar vriendje was, we liepen toen op een zaterdag in de supermarkt. Op dat moment vond ze het zelf wel grappig. Nu was het al zo veel keer gebeurd, dat ze het echt niet meer leuk vond.

Mama kwam terug met drie kartonnen bekertjes. De bekertjes hadden verschillende soorten bruine kleuren. Het waren wel echt lelijke kleuren. Je zou denken dat ze in het ziekenhuis een klein beetje vrolijk zouden willen maken, omdat iedereen er altijd komt met lastige problemen en het zou misschien wel fijn zijn om wel tussen vrolijke kleuren te zitten in plaats van alleen maar wit en lelijke, bruine, kartonnen bekertjes.

‘Alsjeblieft, lieve schat’ zei mama toen ze het bekertje gaf aan Lynn. Toen ze mij het bekertje gaf, gaf ze me een kus op mijn voorhoofd. Gelijk veegde ik met mijn mouw de vette lipgloss van mijn voorhoofd. Dat was echt vies. Nu zat er roze lipgloss met glitters op mijn mouw.

IV

Langzaam achtervolgde we de, toch wel knappe dokter. In een soort rijtje met eendjes, de moeder voorop en daarachter de kinderen die er erachteraan waggelen. Die hun best deden om de moeder bij te houden. Het waggelen werd nog erger doordat ze de weg niet wisten. We slingerde door de gangen. Het zou vast een mooi gezicht zijn geweest als ik het van een afstand had kunnen bekijken, misschien zie ik het anders als ik terugkijk na een jaar. Het punt is alleen dat ik niet zover durf te kijken. Lynn had deze maand al meerdere keren een longontsteking gehad en gistermiddag hoestte ze slijm op en een klein beetje bloed. Dit kon eigenlijk alleen maar iets heel slechts betekenen. Dat was wel duidelijk. Bloed ophoesten gebeurt niet zomaar bij elke kleine verkoudheid of griepje.

Of nou ja, ik hoopte dan dat het allemaal wel mee zou vallen.

Ik hoopte nog steeds op een uitslag die mee zou vallen. Dat ze gewoon wat medicijnen toegediend zou krijgen en gewoon de volgende 50 jaar zonder problemen zou kunnen leven. Misschien bekijk ik het ook wel een klein beetje te pessimistisch, maar op dit moment wist ik het allemaal even niet meer. Ik wist niet wat ik zou moeten denken of wat ik kon verwachten.

Misschien was dit juist het moment waarop ik altijd nog zou terug kijken, dat dit het moment was dat ik nog niets wist en me nog niet druk hoefde te maken over iets. Dat het nu allemaal wel mee viel. Dat het over een maand drie keer zo moeilijk was.

Ik vond het nu al moeilijk en zwaar. Ik maakte me behoorlijk druk. In de hoop dat het allemaal wel mee zou vallen, bleef ik zo positief mogelijk. Ik hoopte dat het allemaal wel goed zou komen en dat dit moment misschien niet het zwaarste was, maar dat over een paar weken alles achter de rug is. Dat we kunnen terugkijken op deze weken en er over vertellen, zonder in huilen uit te barsten.

Misschien maak ik van een mug een olifant, maar mijn voorgevoel was allesbehalve goed.

We zwalkten van links naar rechts door de organische vormen van het ziekenhuis. Af en toe moest ik uitwijken voor een ziekenhuisbed of een verpleegster die langs sprintte. De witte muren deden pijn aan mijn ogen. Het zonlicht reflecteerde door de kleine ramen tegen de witte muren en gangen. Je zou bijna een zonnebril moeten dragen om het licht een beetje tegen te houden.

We waren aangekomen bij de deur waar we de uitslag zouden krijgen van het spoed onderzoek. Dat "spoed" ervoor maakt niet veel goed. De drempel van de deur was niet erg hoog maar de denkbeeldige drempel was voor mij enorm hoog. Ik had veel moeite om naar binnen te gaan. Mijn hart begon steeds harder te kloppen en ik voelde overal in mijn lichaam het bonken van mijn hart. Ik pakte de franjes van mijn shirt om iets te doen te hebben met mijn vingers en de spanning niet te laten zien.

De kamer was wit, hetzelfde als de rest van het ziekenhuis. In het midden van de kamer stond een groot bureau met een computer erop. Links in de kamer stond een lange houten kast die zo lang was als de kamer zelf. Er zaten allemaal schuifdeuren in, zonder een raampje of een handvat. Een deurtje was een beetje opengeschoven, de witten mappen met een heel net geschreven tekst dat ik van de afstand vanuit de deur niet kon lezen. Niet dat als ik het wel kon lezen, dat ik het had begrepen. Het is waarschijnlijk een moeilijk woord met een of andere doktersterm, de termen die de doktoren constant gebruikten.

Op de kast, ongeveer in het midden, stond een foto van de man met zijn vrouw en jong kind. Het was een mooie foto, de achtergrond was helemaal groen met een mooie grote boom. Ze hadden deze foto vast geschoten voor een mooie gelegenheid.